

ex. ř. Neprávem však zamítly oba nižší soudy exekuční návrh jenom proto, že nebylo prokázáno, že v řízení před soudem procesním bylo obeslání povinnému doručeno do vlastních rukou, jak vyžaduje § 80 čis. 2 ex. ř., neboť průkaz o takovém doručení do vlastních rukou je podmínkou povolení exekuce v tuzemsku jenom, vede-li se exekuce proti žalovanému, nikoli však, jak je tomu v souzeném případě, jde-li o vydobytí útrat, k jejichž náhradě byl odsouzen podlehnuvší žalobce; ani tuzemský c. ř. s. nepředpisuje, aby žaloba byla doručena do vlastních rukou žalobcových, a nelze tedy předpis § 80 čis. 2 ex. ř. vykládati jinak, nežli že zákon neměl tu na mysli výroky směřující proti žalobci. Povinná strana není ani tu bez právní ochrany. Mohlo by se totiž státi, že byl žalobce odsouzen kontumačním rozsudkem, ačkoli mu žaloba s obsílkou nebyla vůbec doručena, tedy ani takovým způsobem, který by odpovídal § 102 c. ř. s. Tu by se však povinný musil brániti exekuci odporem, jímž by potíral správnost klausule o pravomoci a vykonatelnosti rozhodnutí, a musil by prokázati, že opravné prostředky, jimiž závalu tu uplatňoval před cizozemskými soudy, neprávem neměly úspěchu, anebo, že mu v tom bylo zabráněno nesprávným postupem při doručování. Protože pak soudy z jiných hledisek oprávněnost návrhu nezkoumaly, jakož i proto, aby zachována byla možnost opravných prostředků povinnému, bylo obě usnesení zrušiti a vyhraditi soudu první stolice nové rozhodnutí.

Čís. 14595.

Ani vnucený správce nesmí, dokud není vnucená správa nemovitosti zrušena, zbaviti movité věci, určené za příslušenství téže nemovitosti, této povahy, jest-li by tím byly zmenšeny výtěžky nemovitosti.

(Rozh. ze dne 5. října 1935, R I 644/35.)

Srov. čis. 14026 sb. n. s..

Prvý soud zrušil podle § 39 čis. 2 ex. ř. exekuci na movité věci konkursní podstaty Kornelia B. pokládaje je za příslušenství nemovitosti. Rekursní soud návrhu na zastavení soudního prodeje těchto věcí nevyhověl. Důvody: Movité věci, o něž se jedná, byly v první exekuční věci vnucenou dražbou nemovitostí vzaty jako její příslušenství do exekuce. Tento předpoklad již odpadl, neboť věci ty nebyly do dražebního řízení v další exekuční věci již vzaty, takže správce konkursní podstaty byl oprávněn podle § 121 konk. řádu navrhnouti jich prodej.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jest použití právního názoru nejvyšším soudem vysloveného v rozhodnutí čis. 14026 sb. n. s., že správce konkursní podstaty není oprávněn platně projevit vůli, že úpadcovým věcem určeným za příslušenství nemovitosti odnímá dosavadní jejich určení, byla-li před zahájením

konkursu již povolena nucená dražba nemovitosti, v níž proveden byl odhad i movitostí jako příslušenství před vyhlášením konkursu. V souzeném případě jest skutková podstata jiná nežli skutková podstata tvořící předmět onoho rozhodnutí nejvyššího soudu, ana dovolací rekurentka sama připouští, že se o nemovitostech nevede nyní žádné dražební řízení. Mohl by tedy správce konkursní podstaty podle onoho názoru nejvyššího soudu zbaviti movité věci povahy příslušenství a zciziti je samostatně. Avšak před vyhlášením konkursu ze dne 20. června 1933 byla rekurentce usnesením téhož okresního soudu ze dne 30. září 1932 povolena vnucená správa oněch nemovitostí, která dosud zrušena není a i tu jest použití obdobně zásady vyslovené ve zmíněném rozhodnutí nejvyššího soudu. Neboť zavedením vnucené správy nemovitosti nabývá vymáhající věřitel věcného práva na uspokojení své vykonatelné pohledávky z přebytku výtěžků (§§ 104, 218 odst. 2 ex. ř. a § 29 kn. z.), které působí proti všem věřitelům i proti konkursním věřitelům, an vymáhající věřitel jest oddělným věřitelem (§§ 12, 50, 51, 52 konk. ř. čís. 64/31 sb. z. a n.). Vnucený správce jest podle § 109 ex. ř. oprávněn ke všem opatřením, která s sebou přináší řádné hospodaření a musí učiniti vše, čeho jest zapotřebí k udržení nemovitosti, jejího hospodářského stavu a k řádnému těžení užitků, k čemuž potřebuje i příslušenství. Dlužníku jest zakázáno nakládati s výtěžky vnucené správy, předsebráti změny, které by výnosnost nemovitosti snižovaly, není však obmezen ve svém vlastnictví a může i zciziti částky svého vlastnictví, pokud tím nejsou dotčeny výtěžky nemovitostí. Z toho plyne, že dlužník nesmí, dokud není vnucená správa zrušena, zbaviti movité věci určené za příslušenství nemovitosti této povahy, jestli by tím byly poškozeny výtěžky z nemovitosti a nemůže tak učiniti proto ani správce konkursní podstaty dlužníkovy. Že by v souzeném případě samostatný konkursní prodej movitých věcí tvořících příslušenství nemovitosti v době zavedení vnucené správy měl tento neblahý účinek, plyne z toho, že vnucený správce pronajal mrtvý a živý inventář spedičního podniku dlužníkovy provozovaného na oněch nemovitostech spediteru K. K. a exekuční soud tuto smlouvu schválil. Okresní soud v B. ovšem v usnesení ze dne 4. října 1934 vyloučil movité věci, o něž nyní jde, z příslušenství v dražbě jsoucí nemovitosti a usnesení to se stalo pravoplatným. Na toto usnesení se však nemůže správce konkursní podstaty odvolávati, poněvadž tenkrát nešlo o otázku, zda vnucená správa nemovitosti jest překážkou prodeje movitých věcí tvořících příslušenství nemovitosti a návrh podle § 122 odstavec (3) konk. ř. čís. 64/31 sb. z. a n. nebyl učiněn.

Čís. 14596.

K § 27 zákona o pojišťovací smlouvě.

Pojistitel nemůže si z náhradové pohledávky pojistníkovy, již si dal poškozený podle § 308 ex. ř. přikázati, sraziti zadržené dospělé premie i z jiných pojišťovacích smluv pojistníkůvých.

(Rozh. ze dne 5. října 1935, R I 786/35.)